

πηγή: πιτσιρίκος

Πιτσιρίκο, αναρωτιέμαι, έτσι για το γαμώτο, πόσα ψυχοφάρμακα πρέπει να καταπίνει ένας νορμάλ άνθρωπος, για να ζήσει στη κοινωνία των ζόμπι. Αναρωτιέμαι. Έτσι για το γαμώτο.

3 Μαρτίου 2010. Ανακοινώνεται η λήψη δραστικών μέτρων για το ελληνικό χρέος. Δυο μέρες μετά η πρώτη κινητοποίηση, τα πρώτα χημικά, οι πρώτες μεγάλες πορείες.

Στις 23 Απριλίου 2010, ο Γεώργιος Παπανδρέου, ο μίστερ «λεφτά υπάρχουν», ανακοινώνει την άνευ όρων παράδοση της χώρας στους δανειστές της, μνημόνιο. Του είπαν να βγει στις 21, που ήταν πιο δυνατή ημερομηνία, όμως Γιώργος και συνέπεια είναι δυο αντίθετες έννοιες.

Ο ελληνικός λαός βγαίνει μαζικά στους δρόμους στις 5 Μαΐου. Την επόμενη μέρα, τα ξεχνάει όλα για να βρῖσει τους κουκουλοφόρους της Μαρφίν και να θρηνήσει τους αδικοχαμένους της νεκρούς.

Την ίδια μέρα η ελληνική βουλή, μέεεσα στο πένθος, ψηφίζει το πρώτο μνημόνιο. Για την ακρίβεια, 172 πρόθυμοι μαλάκες υπογράφουν την καταδίκη όλων των γεννημένων και αγέννητων κατοίκων της Ελλάδας.

Περνάει ένας ολόκληρος χρόνος, με μικρά διαλείμματα μίνι αντιδράσεων, για να φτάσουμε στις 25 Μαΐου του 2011. Οι πολίτες βγαίνουν στους δρόμους και ξεκινάει το κίνημα των πλατειών. Αρχίζουν οι πρώτες συζητήσεις, οι πρώτες κινηματικές αντιδράσεις.

Η βουλή ανησυχεί για το μεσοπρόθεσμο, όπως βαφτίστηκε το μνημόνιο 2.

28 και 29 Ιουνίου, η κυβέρνηση φτάνει ένα βήμα πριν την αυτοεξορία της, παρά την άγρια καταστολή που εξαπολύει στο ογκώδες πλήθος.

Οι πολιτικοί τρέμουν να κυκλοφορήσουν, ο κόσμος τραγουδάει στις πλατείες, τι όμορφο

όταν τραγουδάει ο κόσμος!

Κάποιοι βιαζόμαστε να βγάλουμε συμπεράσματα. Δυστυχώς επιβεβαιώνεται ο γυμνοσάλιαγκας Πάγκαλος που εκτιμά ότι η οργή θα ξεφουσκώσει και ότι είναι φτιασιδωμένη.

Με εξαίρεση τον Οκτώβρη του 2011 και το Φλεβάρη του 2012, η ρουτίνα επανέρχεται, ο πολίτης αποφασίζει να γυρίσει και το άλλο μάγουλο. Αυτό δεν σημαίνει, πως το πολιτικό σύστημα συνέρχεται.

Υπό το φόβο νέων αντιδράσεων και μιας λαϊκής εξέγερσης δίχως προηγούμενο, ο Γιωργάκης ταξιδεύει από το Καστελλόριζο, στις Βρυξέλλες και από εκεί στο Χάρβαρντ.

Σε μια μέρα, ο Αντώνης γίνεται από αντιμνημονιακός, πιστός μπάτλερ των τραπεζιτών και ο δημοφιλέστερος τραπεζίτης, ονόματι Παπαδήμος, «καταλληλότερος» πρωθυπουργός.

Το ελληνικό Σύνταγμα σε ρόλο κομπάρσου, παρηγορεί τις αυταπάτες μεγαλείου του ελληνικού λαού που ενώ στις 28-29 Ιουνίου κατάπιε 2.200 χημικά, αγωνιζόμενος για ένα καλύτερο αύριο, λίγες μέρες μετά διασκέδαζε τη μιζέρια του στις παραλίες της επικράτειας.

Από εκείνο το διήμερο, λοιπόν, ξεκινάει η σήψη της ελληνικής κοινωνίας, λογικό αποτέλεσμα του αργού θανάτου δεκαετιών.

Το μόνο που λείπει είναι η υπογραφή του συμφώνου διαβίωσης με τους πολιτικούς εγκληματίες.

Οι τραπεζίτες δίνουν το πράσινο φως για την προσωρινή δημοκρατία που προσφέρει μια εκλογική διαδικασία.

Ο ελληνικός λαός αγνοεί τις δημοσκοπήσεις και σπέρνει πανικό στις αγορές με την ψήφο της 6ης Μαΐου.

Αδυναμία σχηματισμού κυβέρνησης με 1 στους 5 να έχει ψηφίσει μικρά κόμματα. Πανικός!

Νέες εκλογές στις 17 Ιούνη, όμως αυτή τη φορά δεν έχουν σκοπό να αφήσουν τις τύχες τους στα χέρια του ψηφοφόρου.

Οι τηλεοράσεις δουλεύουν υπερωρίες και τα κανάλια της διαπλοκής σπέρνουν τρόμο σε

τεράστιες δόσεις - grexit, πυρηνικός όλεθρος, εξωγήινοι εισβολείς, κομμουνιστική επέλαση.

Ο ελληνικός λαός αντί να στείλει στο διάολο και ακόμα παραπέρα τους πολιτικούς εγκληματίες, συσπειρώνεται ενάντια στις αντιευρωπαϊκές δυνάμεις και διαλέγει ως πρωθυπουργό του τον κωλοτούμπα Σαμαρά.

Αντί να βγάλει από τη βουλή τους φασίστες, τους αυξάνει δυναμώνοντας το νεοναζιστικό θίασο της Χρυσής Αυγής.

Για μένα η συνέχεια δεν έχει καμία σημασία και λίγο πριν τις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου, ομολογώ πως είμαι παντελώς αδιάφορος για το αποτέλεσμα.

Καμία πατρίδα για τους μελλοθάνατους, πιτσιρίκο. Έξι χρόνια αντιλαϊκών μέτρων, πρωτοφανούς ύφεσης για κράτος σε περίοδο ειρήνης, περικοπών εξαθλίωσης, φοροκαταιγίδων, πράξεων νομοθετικού περιεχομένου (όπως έκανε κάποτε ο Χίτλερ αλλά ποιος τα ξέρει αυτά), άγριας καταστολής, φασιστικών μορφωμάτων, δωροδοκιών βουλευτών και αν συνεχίσω θα τελειώσω αύριο.

Η απουσία γενναίων αντιδράσεων και οι εκατομμύρια εμετικές επικρίσεις για όσους αντιδρούν, έχουν μια και μόνο εξήγηση.

Δεν θέλουμε να αλλάξουμε. Προτιμάμε να ζήσουμε γονατιστοί παρά να πεθάνουμε όρθιοι. Nous sommes malades.

«- Αχ, κοίτα οι χρυσαυγίτες σκότωσαν ένα παιδί. Αχ, κρίμα.

- Αμ το άλλο, θα κόψουν τις συντάξεις τον άλλο μήνα, ρε γαμώτο.

- Οι κωλοπολιτικοί, ρε φίλε.

- Λαμόγια όλοι τους.

- Παιδιά; Τι θα κάνουμε το βράδυ;

- Πάμε Πάολα;»

Μαλάκες. Αυτή η μαζική παράνοια και αναισθησία, δε παλεύεται. Δεν το λέω για να ανυψώσω τον εαυτό μου. Ήμουν και "γω ένα βλαστάρι, μέχρι τη μέρα που οι μπάτσοι σκότωναν ένα παιδάκι στα Εξάρχεια. Και ακόμα είμαι.

Σκεφτόμουν να ψηφίσω ΣΥΡΙΖΑ αλλά γιατί να ρίξω πάλι νερό στο κρασί μου;

Ας το κάνεις και εσύ μια φορά ρε ζόμπι νοικοκυραίε και αντί να ρίξεις ψήφο στα κόμματα που

βρίζεις από το πρωί ως το βράδυ, αντ' αυτού να την ρίξεις εκεί που θα τους τρομοκρατήσεις.

Βέβαια, αν οι εκλογές άλλαζαν τον κόσμο θα ήταν παράνομες, όμως από την άλλη θα ήταν το πρώτο σημάδι ζωής σου, θα έδειχνες ότι σου καίγεται καρφί για την πολιτική.

Εγώ πάντως θα ψηφίσω ΑΝΤΑΡΣΥΑ όπως στις 6 Μαΐου 2012 και ας βγει ο ΣΥΡΙΖΑ δεύτερο κόμμα για μια ψήφο.

Χωρίς διάθεση αλλαγής, η ψήφος είναι σταγόνα στον ωκεανό.

Μακάρι να ήθελες να αλλάξεις νοικοκυραίε, για να μην ζούμε στην επίπλαστη «δημοκρατία» των ψευτοδιλημμάτων και της ανάθεσης.

Μακάρι να μην περιμέναμε από τις εκλογές, όσα έπρεπε να είχαμε διεκδικήσει προ πολλού στους δρόμους.

Μακάρι να ήμασταν καλύτεροι άνθρωποι από τους πολιτικούς μας, για να πάψει να έχει δικαιολογία ύπαρξης ο Άδωνις.

Μακάρι να είχαμε επίγνωση της δύναμης μας, που υπερτερεί κατά πολύ των στρατευμάτων και του οπλοστασίου των ισχυρών.

Μακάρι να είχαμε έστω την ελάχιστη αξιοπρέπεια που απαιτείται, ώστε να τους αρνηθούμε το ζοφερό μέλλον που μας επιφυλάσσουν και, αντί να ιδρώνουμε εμείς, να ιδρώνουν αυτοί.

Δεν πειράζει, στην επόμενη ζωή φίλοι μου που δεν υπάρχει. Το μεγαλύτερο ψέμα που ειπώθηκε ποτέ, η μετά θάνατον ζωή για να ζούμε ξένοιαστα την μια σκατοζωή που απομένει. Τελος πάντων.

Έτσι, η μόνη μου ελπίδα είναι να ξεκινήσει η επανάσταση κάπου αλλού και να επεκταθεί με γοργούς ρυθμούς. Θέλοντας και μη, η Ελλάδα θα ακολουθήσει τις εξελίξεις και ίσως προλάβω το τέλος της ανθρώπινης απληστίας που έχει σαπίσει τα πάντα. Μπορεί, βέβαια, να μην το προλάβω.

Δε γαμιέται, σιγά μην σκάσω. Να μπορούσα να τσάκιζα την αξιοπρέπεια μου όπως οι άλλοι, θα ήμουν πραγματικά ευτυχισμένος. Η άγνοια είναι ευτυχία, που λένε κάπου στην εσπερία.

“Η μάλλον θα κάτσω να απολαύσω τις αντιδράσεις εκείνων που την έχουν χεσμένη (την αξιοπρέπεια τους), στους μήνες που θα επακολουθήσουν.

Δεν έχουν καταλάβει οι περισσότεροι τι έρχεται. Πόσω μάλλον ότι οι ίδιοι το προκάλεσαν, όταν ψήφισαν «σταθερότητα» στις 17/6/2012.

Ας προσέχαμε.

Με εκτίμηση

Άρης

(Αγαπητέ Άρη, αυτά γράφω κι εγώ τόσα χρόνια. Τώρα τα έγγραψες πάρα πολύ όμορφα εσύ, και με έβγαλες από τον κόπο να τα ξαναγράψω. Τώρα που τους έχει πιάσει κωλοπιλάλα τους νοικοκυραίους και τους εμπνέει ξαφνικά ο ΣΥΡΙΖΑ -γιατί κάποιιοι είδαν του κώλου τους την τρύπα-, εγώ γελάω πάρα πολύ. Και θα γελάσω ακόμα περισσότερο, όταν θα γίνει του μουνιού το πανηγύρι. Γενικά, θα πέσει πολύ γέλιο. Επειδή δεν έβαλες τίτλο στο κείμενό σου, έβαλα εγώ τον τίτλο «Δεύτερη ζωή δεν έχει». Εντάξει, για κάποιους δεν έχει ούτε πρώτη. Έχει μόνο δουλοπρέπεια και εθελοδοουλία. Να είσαι καλά, σύντροφε.)

